

דברי חכמה

כשאנו מאוהבים, אנו מרגישים "על הסוס" | איור: Shutterstock

"יחד איתך, זה המקום האהוב עליי ביותר" (אנונימי)

גיליון מס' 2631 י"ז אב תש"פ * 7 באוגוסט 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

במזל טוב!

לסבים לאה ונחמן כץ נולדה נכדה
בת לאלמוג ושי, אחות לאיתן.
אושר ונחת לכל המשפחה המורחבת

קיר הפסיפס שלנו

אחד מהפרויקטים של חג ה-70 למשק, והיו הרבה, היה ליצור קיר פסיפס מתחת לחדר האוכל. הבאנו כלי חרסינה חרס וקרמיקה שכבר לא שימושיים לנו על מנת לשברם ולהפיק מהם משהו אחר. חלקים חלקים יצטרפו אל השלם.

מרים כהן היתה אחת ממובילות הפרויקט הזה (גם של חידוש הכבשים), אפשר לראות אותה בערבים שם ליד הספסל שמול הספרייה, להצטרף ולעסוק במלאכת היצירה.

הקיר כבר זועק שישלימו אותו.

אז תתקשרו למרים כהן.....ותתאמו איתה.

חג אהבה שמח

הלכתי לרוכל ובקשתי לקנות אהבה.

איזו אהבה תרצי, הוא שאל.

איזו אהבה יש במלאי? תהיתי.

יש אהבה על תנאי

ואהבה אפלטונית,

אהבה התלויה בדבר

ואהבת נפש,

אהבה עוֹרֶת

ואהבה נקזבת,

אהבה חפשית

ואהבה חונקת,

אהבה לא מממשת

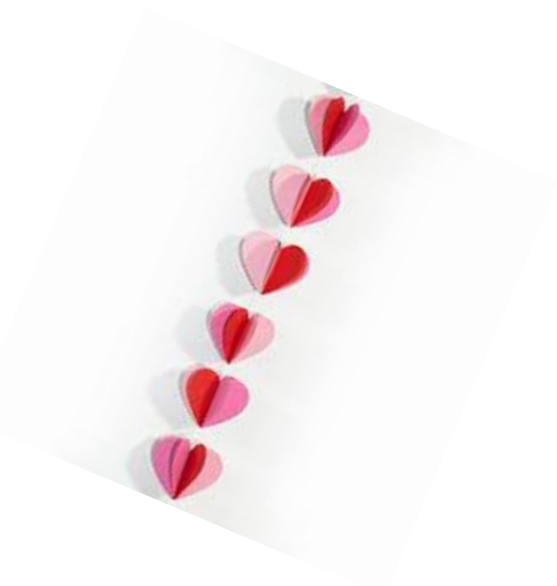
ואהבת חנם,

לכל אהבה יש תג מחיר

כמה תרצי לשלם על אהבה

אין לך מה שאני אוהב, עניתי

והלכתי לחפש קצת אהבה עצמית

אולפן עבודה במבחן ההסטוריה / שמחה ארנולד

נתבקשתי על ידי שושנה שרקי לכתוב כתבה על נושא האולפן בכפר הנשיא לרגל חגיגת ה-72 שלנו.

הסיפור התחיל לפני 58 שנים, כשחזרתי מקורס ויצ"ו לבישול במטבחי הקיבוצים. נתבשרתי שבזמן בהיעדרותי, חברי המזכירות - החליטו ברוב חוכמתם - לפתוח אולפן עבודה. במסגרתו יעבדו התלמידים ארבע שעות ביממה ובארבע שעות נוספות ילמדו עברית. מפעילי הפרויקט יהיו; רכז ומורה מנוסה, נחמיה מרקוביץ ז"ל, מטפלת, ומורה מתלמדת אני.

עובדות יבשות אצלי, הן כמו עיניים מטושטשות. בימי הקורונה שאנו חיים בהם כעת, יש יותר מדי אינפורמציה, שבטוח לא מוסיפה לידע הכללי ורק גורמת לתסכול.

במשך כארבעים שנה, חברים טובים ורבים לימדו, ריכזו, טיפלו וטיילו עם אין ספור צעירים מחו"ל, רציניים וגם קלי דעת, הרפתקניים, וסתם ילדים טובים. כאלה שברחו מהבית, או מהשיעמום, אחת שמחפשת בן זוג יהודי - וסתם 'שוחרי חופש' וה'משהו חדש\אחר'. בין כל התלמידים האלה שהגיעו אלינו, היו כאלה שכבר בימיהם הראשונים כאן, נאלצנו ללוות לבית חולים לחולי נפש, מסיבות שונות ומגוונות. אחת שבאה כדי לחפש מרגלים סמויים, וזה ששמע את קולו של האל בטיול במדבר, אחד ניסה לגנוב מטוס משדה תעופה מחניים, שניים רצו להתאבד.

והיו אחרים, לא מעורערים, שנקלטו בקיבוץ כחברים חדשים ועכשיו הם ותיקים. היו גם הרבה בני משק שמצאו בני/בנות זוג ביניהם. אך רוב הסטודנטים נסעו חזרה הביתה, כשחלק גדול מהם, עדיין בקשר הדוק איתנו, עם המדינה ועם היהדות.

לדעתי, זה פעל. המשק נהנה מכוח עבודה רציני. חברי הקיבוץ הצעירים, ואז הרי כולנו היינו כאלה, נהנו מן החברה והגיוון וגם מהמגע עם העולם החיצוני.

תוכנית הלימודים שלנו לא בדיוק תאמה את דרישותיו של משרד החינוך דאז. המטרה המוצהרת של האולפנים, הייתה ללמד את השפה לעולים חדשים ורק את השפה. ואילו אצלנו רוב התלמידים היו זמניים בלבד. אנחנו ראינו בהם כוח עבודה זמינה, אבל גם שליחים, שלרוב חוזרים לארצותיהם, נושאי מעט ידע ורקע היסטורי, מסורת, ציונות – תוספת יוקר לעולם היהודי באשר הוא שם. נשמע בומבסטי? אני חושבת שזה מה שהרגשנו, והפורום פתוח לשותפי הרבים במלאכה מן העבר להוסיף או לגרוע מן הכתוב פה. .

באשר להיום? חיכיתי ליד תחנת האוטובוס ועברו אותי, חשמלאי הקיבוץ מכיוון ימין ורכזת השירותים משמאל. הם שוחחו מעט ואז המשיכו בדרכם. מפליא?

רק בעיניי, כי אני יודעת ששניהם בוגרי האולפן בעבר. שניהם יוצאי ברית המועצות, דוברי רוסית ובאופן טבעי הם שוחחו זה עם זה בעברית כמובן מאליו.

לפני זמן קצר דיברתי עם ספרנית ספריית ראש פינה. היא סיפרה לי בגאווה שאת התפקיד היא קיבלה ממקימת הספרייה, אישה אנגליה, בוגרת האולפן הראשון שלנו, שנישאה בזמנו לבן ראש פינה.

קשה לי להיזכר מי בין חברי הקיבוץ היום, הם בוגרי אולפן שלנו, הם חיים כאן בינינו. הם חלק אינטגרלי של חיינו. ולדעתי, זה אשר מציין את הצלחת המפעל, ולא המספרים.

שמחה לימדה המון שנים את האולפן. כעובדת הסוכנות היהודית. רונה היתה שותפתה במשך שנים רבות. כששמחה מלמדת ראשיתה של שפה - בכיתה א. ורונה את כיתה ב.

אגב, לימים הצטרפתי גם אני אליהן ולימדתי את כיתה ג. אחר כך גם ניהלתי את האולפן כמה שנים.

במשך השנים, היו מורים נוספים וטובים וגם רכזי אולן שהתחלפו. מטפלות ומדריכים. נעשתה שם עבודה נהדרת. המונים ששמעו על כפר הנשיא, רצו להגיע רק אלינו.

צאו וחשבו, 2 מחזורי אולפן, פעמיים בשנה, אולפן חורף ואולפן קיץ, כל מחזור בן 5 חודשים. בכל מחזור כארבעים תלמידים.

אומרים שהיתה תקופה, שהיו כאן כשלושים עד 40 חברים בוגרי אולפן. יוצא האולפן הראשון (שנת 1960) שהתקבל לחברות היה נורמן אנגלסברג ז"ל, ב-64 הצטרפו: נעמי פורסטר וקרול בילגורי, לחברות. ואז בני פורסטר, ניל שרקי, דייב דבולט.... טרי לפינג, ארווין, אריק ל.... ואולי טעיתי, ובטח לא אמרתי את כולם. כמו גם לא ציינתי את כל הרכזים והמורים. אכן זה מפעל טוב, ציוני, חברתי, שתרם לעלייה למדינה... ובהחלט גם כוח עבודה בקיבוץ.

"היתה תקופה כזאת..."

בל נשכח את ההתחלות היפות שלנו, שהיו חלק ממפעל חיינו כאן.

נשמח לקבל כל תוספת, כל מאמר, כל כתבה בכל נושא של : פעם היה כאן. או....

שושנה.

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• בני מצווה:

בשבת האחרונה חגגנו את בת המצווה של נכדתנו, גל, בתם של חדוה ודני. על פי התכנון, העלייה לתורה והחגיגה המשפחתית, היו אמורים להתקיים ביום העצמאות, אבל יום העצמאות היה באמצע הסגר והטכס נדחה. כשהשתנו ההנחיות נקבע הטכס לשבת 1.8. אבל אז היה חשש שיוטל סגר כללי בסופ"ש ההוא. הפתרון? דחייה ליום המחרת. וכשהחששות לסגר התבדו והתאדו, חזרה ההזמנה לשבת לפנות ערב.

ההנחיות בימים אלה מדברות על התכנסות מותרת ל-20 איש, אשר מתכנסים בשטח פתוח. ומכיוון שמשפחתנו איננה של עומר אדם או של ידוען אחר, אנחנו נשמעים להנחיות, הן להנחיות של משרד הבריאות, והן לאלה של ההלכה: 20 איש בלבד, במקום פתוח, במרחק הליכה מבית הכנסת של אלישע, כך שהוא יכול היה להגיע ברגל עם ספר התורה והציוד הנוסף הכל ארוז בצ'מידן, אשר מרבה לעשות את דרכו לטכסי בר מצווה ברחבי הארץ.

המקום: מצפור גל בזיכרון יעקב, הצופה מעל לים. השעה: שעת ערב מוקדמת קרוב לשקיעה. וכך, עם התפאורה הנפלאה הזאת, בחיק המשפחה הקרובה, התקיים לו טכס בת המצווה של גל על פי כל הכללים.

חשבתי לעצמי איך זכתה גל בטכס משמעותי, בת מצווה ולא "בת מצווש". יש משהו שבא עם מגפת הקורונה, והוא מביא אתו מידה רבה של צניעות.

• בני מצווה פרק ב':

ביום חמישי הבא, ב-13.8 תחגוג כתת "ברקן" את בר המצווה שלה בטכס עלייה לתורה. בין החוגגים יהיה נכדנו אלון וולפין.

גם פה סיפור התאריך חזר על עצמו. התאריך המקורי היה כמעט חדשיים קודם לכן, וגם פה הקורונה הכתיבה דחייה של המועד. גם פה יש הנחיות לגבי מספר האנשים אשר יוכלו להיות נוכחים בטכס. אלא שהפעם, מכיוון שמדובר בכתה של 14 נערים, האתגר גדול יותר. אני מצפה להיות נוכחת בטכס המרגש הזה באמצעות הזום.

למרות הקורונה, בני הכתה והוריהם, התגייסו לקיים שנת בר מצווה כהלכתה. כל המשימות תוכננו על ידי ההורים והמדריך הדס וייסבקר. והיה גם ערך מוסף שזימנה להם הקורונה: ההתגייסות לעזרת הקיבוץ, ובעיקר לעזרת הקשישים שהיו סגורים בבתייהם. ובנוסף לכך, ההתנסות באי הוודאות, בצורך לשנות מועדים ותוכניות, נתן להם מעט מהטעם של מה זה להיות אדם מבוגר, כאשר שום דבר לא ממש מובטח לך.

בין המשימות של בני המצווה הייתה גם המשימה של מתנה לקיבוץ. בני המצווה ניקו וצבעו את הקיר המזרחי של חדר האוכל לשעבר (של הרמפה של האקונומיה, ליתר דיוק, לכל מי שזוכר, או הכניסה לחדר הכושר דהיום). בהדרכתו של אלון פרימוסט הם עשו שם עבודה יפהפייה, שכתוצאה ממנה אפשר להתהלך במרכז הקיבוץ מבלי שיהיה צורך למות מבושה. (ואולי בהזדמנות זאת יוסר או יוחלף גם הגגון השבור של הכניסה לחדר הכושר, זאת כבר משימה שאינה ליכולותיהם של בני המצווה).

מזל טוב לכם בני כיתת ברקן.

• על סמכות ואחריות

גודל הסמכות – כגודל האחריות. כך למדתי בקורסים שונים ובספרים רלבנטיים שקראתי בהם. אם אתה מטיל אחריות על מישהו, עליך לדאוג שתהיינה לו הסמכויות בהתאם. אם אתה מגביל את סמכותו, ושומר לעצמך חלק קטן או גדול מהסמכות, עליך להתכונן גם לשאת באחריות בהתאם.

לפני 15 שנה פרשתי לגמלאות מניהול בית הספר "עמק החולה". פרשתי לפחות שנתיים לפני שהייתי חייבת לעשות זאת על פי חוק. הסיבה לכך הייתה שהרגשתי, שהאחריות המוטלת עלי גדולה מאד, אך כאשר מדובר על הכלים הנתונים לי מהממונים עלי (משרד החינוך) היו שתי ידי כבולות. מנהלי בתי הספר מכירים את התשובה של משרד החינוך, כשהוא נשאל, איך ניתן לבצע כך וכך כשהכלים והסמכות אינם בידי, והתשובה הסטנדרטית היא: "תתמודדו..."

נזכרתי בנושא בשבוע שעבר כשחיפשו מנהל-על "פרוייקטור" למלחמה בקורונה. פרופסור ברבש, תפס ברגע האחרון שהסמכויות שיינתנו בידיו הן מוגבלות, אבל האחריות המוטלת עליו (כולל להיות האחראי לכישלון הצפוי) היא מוגבלת מאד. וכך באמצע הלילה – הוא חזר להיות פרשן מעולה, מנכ"ל בדימוס, בקיצור אדם חכם!

פרופסור גמזו, כנראה ציפה למשוך לידי קצת יותר סמכויות במילוי תפקידו. אבל תוך זמן קצר התברר שלממשלה ולעומד בראשה אין שום כוונה לוותר בנושאים כגון: כן או לא להטיל סגר על אזורים מסוימים, בעיקר על כאלה שיש בהם ריכוז גבוה של מצביעי המפלגות החרדיות, או מניעת כניסתם לארץ של אלפי צעירים, רובם תלמידי ישיבות, בעת הזאת, או שליטה טוטלית בנושא הבדיקות ועוד ועוד נושאים.

אם אכן אנו מצויים בשעת חירום לאומית, והמלחמה בקורונה עומדת בראש המטלות של המדינה, צריך שמי שעומד בראש המאבק הזה יהיה משוחרר משיקולים פוליטיים, ושכל המשאבים שניתן להעביר לו, וודאי כל הסמכויות תהיינה בידיו. ואם המצב לא כל כך נורא, אז למה צריכים פרוייקטור?

תמר וולפין

ללא מקס מדר, לא היתה מוסיקה,

בכפר הנשיא ראיינה: נורית אורן

מוסיקה בכפר הנשיא ומקס מדר הם כמעט מושגים נרדפים. מקס הוא אושיית תרבות אצלנו ובלעדיו היינו נראים היום אחרת. אפשר לומר בוודאות שהוא אחראי על החינוך המוסיקלי המוסיקאים בני המשק, שיצאו מפה, ועל אהבתם של בנים ובנות רבים אחרים לנגינה בפרט, ומוסיקה בכלל. גדלו פה כמה בני משק מוסיקאים מוכשרים מאוד: אורי גולן (שלגמרי במקרה היה אחי), היה, לדברי מקס, כישרון גדול, תרם הרבה מאוד בנגינת אקורדיון והוביל את ריקודי העם במשך שנים. יהודה עדר, כוח ארגוני ביצועי ולימודי, אחד מהשלושה שהקימו את ביי"ס רימון. מיכל גלוק, חלילנית מוסיקלית ומוכשרת. גרשון ואדם מדר, בניו, הראשון גיטריסט, שעבר לקיבוץ אחר, ואז עזב את הארץ. והשני מנגן כמעט בכל כלי, התקדם לכל מיני הרכבים בזכות האצבעות המוכשרות שלו ומנגן עם הלהקה של קובי אוז. כל הילדים של משפחת וגנר: רוני, ששרה והיתה מזכירה בבי"ס רימון, גיא, עפרי ואילת שהיו במגמה למוסיקה, כולם מנגנים ושרים. דוד אלמן ורן גינת הגיעו אף הם להישגים יפים בסקסופון. קבוצת "בתוך קופסה" רצה בארץ במשך שנים, עם ניר פרלסון, אדם, גרשון ודודו שכתב.

מקס מספר שנשלח לאנגליה [בקינדרטרנספורט](#) מגרמניה בגיל שש, והחינוך המוסיקלי שלו התחיל רק בגיל 16. הוא למד לנגן צ'לו אצל מורה פסנתרנית, ואת כל השאר למד בעצמו. הוא הגיע לקיבוץ מההכשרה במטרה ברורה להיות רפתן. אחרי שנה נסגרה הרפת והאספה החליטה בשבילו שיהיה מורה למוסיקה בבית הספר המקומי..

הוא לימד את עצמו לנגן בחלילית ואת זה לימד את כולנו, כמו כן הוא לימד שירים והמציא תרגילים. כולנו זוכרים את יסודות הקצב – טא, טא, טא-טע, טא-טע.. זה ממקס. בתחילת שנות השישים הקים את תזמורת המנדולינות הנוסטלגית המפורסמת, שהיתה הצלחה גדולה. התזמורת מנתה כ- 15 ילדים נגנים והשתתפה בחגיגות יובל [השישים](#) להתיישבות בגליל בתל חי בחג ה- 60

של אילת השחר ושל **כפר גלעדי**.

והופיעה ברחבי הגליל והארץ.

(כל פעם שאיתן נמלי בא, הוא

שואל אותו: מתי

החזרה?). במסיבת ה- 70 של

כפר הנשיא, עלו לבמה, אותם

ילדים מאז, הפעם עם שיער לבן וקרחות, בידיהם מנדולינות והנעימו לנו כמה

קטעי נגינה ומקס שוב ניצח עליהם. גאוה גדולה.

אחרי שלוש שנים כאלה, בהן היינו בטוחים שרק ככה אפשר ללמוד מוסיקה,

יצא מקס לסמינר אורנים. שם הוא שר בפעם הראשונה במקהלה, שמע יצירות

של מלחינים בפעם הראשונה, ובפעם הראשונה גם למד קצת הרמוניה

ותיאוריה. לצערו, אז, עדיין אף אחד לא גילה שיש לו קול ואחרי שנה עזב.

בהמשך התחיל ללמד מוסיקה בכל קיבוצי האזור – מחנים, גדות, עמיעד,

חולתה ואילת השחר. אחר כך גם את כיתות ז' ח' וט' בתיכון "מבוא הגליל".

לדבריו, זאת היתה תקופה קשה לחינוך המוסיקלי בארץ, אבל היתה לו מספיק

חוצפה ושום פחד ללמד גם יצירות קלאסיות.

ב- 71, אחרי שליחות של שנתיים ב"הבונים" באנגליה עם המשפחה, הצטרף

מקס לצוות של "עמק החולה" בכפר בלום. בהתחלה כמורה לגיאוגרפיה ומחנך

כיתה, ואחר כך הקים את המגמה למוסיקה. כיוון שלא היה חומר לימודי מתאים,

הוא כתב בעצמו עשרות חוברות לימוד. כתב, הקליד, ערך ועשה הגהה - הכול

לבד. במשך שנים התבסס על חוברות אלה. לדבריו, מחמיא לו מאוד לשמוע

מהורים, שהיה מורה מעולה ובזכות האווירה שייצר ילדיהם הגיעו להישגים

בנגינה. לעומת זאת, כשבנו את מרכז קלור, הצמוד לביה"ס, כמרכז למוסיקה

ומחול, לא שיתפו אותו בכלל. זה היה מתסכל ופוגע.

כשגויס לעבוד בתק"ם כאחראי על החינוך המוסיקלי בקיבוץ. גילה שיש רק בית

ספר אחד בארץ, שמלמד מוסיקה בכיתות הגבוהות - "עמק החולה". באותה

תקופה נהג להסתובב במסדרונות האופרה וקיווה שמישהו יזמין אותי לשיר.

ההתמחות בשירה התחילה בתקופה שהיה מרכז חדר האוכל. בערבים שר במקהלת הגליל העליון עם נציגות נכבדה של חברי כפר הנשיא (אני ביניהם) והשתתף בקונצרטים נפלאים בבנייני האומה בירושלים וברחבי הארץ. במקביל שר גם במקהלת כמרן עם המנצח אבנר איתי. אחרי 12 שנות הוראה ועוד שנה בחדר האוכל, יצא מקס להשתלמות באוניברסיטת תל אביב, שם למד במחלקת קול במשך שלוש שנים. בחוג לאופרה לימדו את דון ג'ובני והוא זכה לתפקיד השני בחשיבותו - לה פורלו,

תפקיד של זמר ושחקן. בדרך כלל לוקח שנים, כדי לקבל תפקיד כזה. מקס האלוף עשה את זה אחרי שלושה חודשים. בגיל 52 התחיל קריירת שירה באופרה הישראלית, שנמשכה 5 שנים.

מקס ניגן תמיד בצ'לו, במנדולינה ובגיטרה והתעניין במוסיקה עתיקה. הוא הגשים חלום והצטרף להרכב קנטילנה - אנסמבל ישראלי למוסיקה עתיקה. אני זוכרת את האספה הסוערת בה הוא ביקש מהקיבוץ לקנות ויולה-דה-גמבה (כלי עתיק בין גיטרה לצ'לו), ורק אחרי ויכוח סוער אושרה בקשתו המוזרה. במסגרת הלהקה ניגן בכלי זה, בחליליות, בקרומהורן (סוג של קרן דקיקה), וגם שר.

מקס מספר: "כשהגעתי לקיבוץ, המייסדים לא היו מוסיקאים, כי הם גדלו בתוך המלחמה ולא הספיקו לקבל חינוך מוסיקלי. אבל זה היה רק למראית עין. תמיד היה פה רצון לעשות מוסיקה. הוקמו מקהלות לאורך השנים, וכל הילדים למדו חלילית או מנדולינה. כשהציעו לי תפקידים כמו מזכיר או סדרן עבודה, אף פעם לא סירבתי, אבל גם מעולם לא התקבלתי, כי תמיד חברים חשבו שזה יבוא על חשבון החינוך המוסיקלי. היו וישנם פה כמה חברים מנגנים כמו: רונה בפסנתר, שרה ד. בקלרינט, ראובן ג. שהגיע לרמה טובה בנגינת פסנתר בזכות החינוך היונאי שקיבל, ג'וני פרנק בגיטרה ועוד".

גם היום, כשהוא נושק ל-90, מקס ממשיך לתרום בהתנדבות לקהילה כבר כ-17 שנים, בתחום שהוא הכי אוהב. באדיקות של יקה, הוא מתייצב שלוש פעמים ב"מפגש" ומעביר להנאתו ולהנאת הלקוחות חוגי מוסיקה והיסטוריה. לדבריו, הפעילות במפגש היא גולת הכותרת של פעילותו המוסיקלית בכפר הנשיא.

אני מאחלת לך, מקס, עוד הרבה שנות יצירה, תרומה ובריאות.

עלינו לגשר חידו / ארי שטיינר

תאמינו לי לא חשבתי שזה יקרה לי, כי אני את דעתי הפוליטית בדרך כלל שומרת לעצמי, ואני הרי מאז ימי קורונה כמעט לא יוצאת מהבית לא נפגשת עם חברות, לא לבריכה, לא לסופר לא לקניונים. את המשפחה שלי במגידו לא ראיתי חודשים, את רוב שעות העבודה שלי העברתי הביתה (תודות לטכנולוגיה שמאפשרת את זה) מדי פעם אני יוצאת לטיול בנוף ילדותי באיזור הגליל העליון, אבל התקהלויות הם מחוץ לתחום.

אבל לגשר "חידו" להצטרף למחאת הדגלים השחורים, אני כן יוצאת, אני חייבת לצאת כי זה למען הילדים שלי, והילדים שלי באים לפני הכל. (ויסלח לי גלעד אישי היקר).

לילדינו האהובים אמנם לא הבטחנו "ארץ זבת חלב ודבש" או "גן של שושנים", אבל כן חינכנו אותם לצניעות יושרה, ש"לשון הרע" לא מדבר אליי, ו"שטוב מביא טוב", ו"כל עבודה מכבדת את בעליה". והכי חשוב שיהיו אזרחים טובים במדינה שלנו. זאת מישנת החינוך שלנו.

אך מה שקורה במדינה שלנו בשנים האחרונות ובחודשים האחרונים בפרט, לא כלול בלקסיקון החינוך שלנו. אז עלינו לגשר "חידו", עטויים במסכות ועטופים בדגל ישראל ושלט שחור, שעליו כתוב "ממשלת חטאים". ושם על הגשר פגשנו את שכנינו וחברינו מיישובי דרום הגליל העליון; מכפר הנשיא ראש פינה עמיעד כורזים כחל מחניים. כולם כאחד באו למחות על דבר אחד והוא לשים סוף לטירוף, שמתחולל במדינתנו האהובה והיפה. מספיק עם השקרים, מספיק עם ההפחדות, מספיק עם השילטון הזה.

על הגשר ראיתי משפחות צעירות עם תינוקות בידיים, צעירים, מבוגרים יותר או פחות, סבים, סבתות, חברים בני גילי, ולכולם היה את אותו מבט בעיניים, של ייאוש ואיבוד האמונה. אז כאן מעל פני מכתב זה אני מבקשת מכולנו, לצאת מאיזור הנוחות שלנו ולבוא שבוע אחרי שבוע לגשר "חידו" ולהפגין עד שנחליף את השילטון ואת האדם העומד בראשה.

למען נכדינו, ילדינו, הורינו, חברנו, שכנינו, למען עצמנו.

עכשיו אחרי שפרקתי את מחשבותיי אני יכולה לחזור למקום האהוב
עלי בבית, המטבח לאפות עוגת פירות קיץ מנחמת לשבת
שבת שלום ונפגש בגשר עטופים בדגל ישראל

ארי לוין שטיינר

נהגי בריאות ונהגי בית

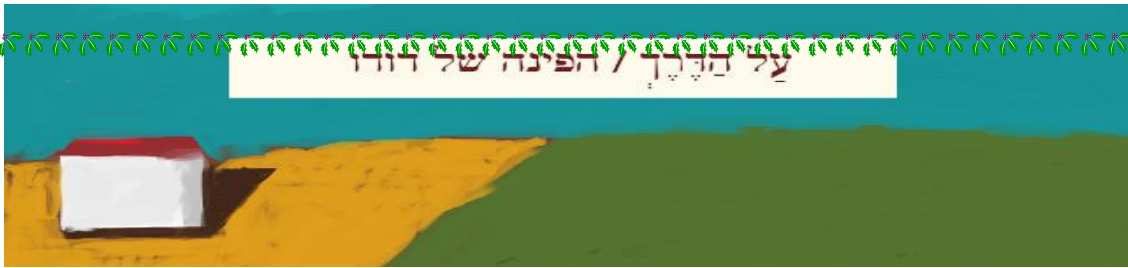
בעקבות המחסור הנוכחי בנהגי בריאות, טרחה רג'י פרלסון ומצאה רשימה של אנשים המוכנים לסייע (תמורת תשלום כמובן). הכוונה להסעת אנשים שאין להם אמצעי תחבורה לקופת חולים או בית חולים, או כל תור אחר. וגם הסעת אנשים לקניה חשובה וכל צורך אחר שעולה. המחיר דומה למחיר לק"מ של מכוניות הקיבוץ אך יש כאלה שלוקחים פחות. אנו נקווה לפרסום מחירון בהמשך. יש לשער שלא כל נהג/ת פנויים בכל יום ובכל שעה שמתקשרים אליהם ולכן יש אופציה של מספר נהגים בתקווה שחלק יהיו זמינים.

הנהגים הם:

052-4725545	גילה עמית
050-7509493	מיכה ליפשיץ
050-5313639	אביבה לינטון
050-5798059	פט בן זאב
050-7591773	שמעון פינקוס
050-7955907	מרים כהן
054-6780187	רותי גדליזון

כל הכבוד לרג'י על הארגון, וכל הכבוד לנהגים שהתגייסו למשימה החשובה.

צילה, בשם צוות הרווחה

טו באב חג האונס | דודו פלמה

1. אז ככה, אגלה לכם בסוד ש"טו באב" המכונה חג האהבה יש לו צד אפל, מאוד אפל. הצד המואר שאנחנו מכירים מסתיר סיפור גדוש באלימות, התעללות ושפיכות דמים. איך נוצר המועד הזה, ואיך ולמה הוא הפך להיות חג האהבה?

2. יש לזה הסבר רציונלי כביכול ולכאורה לחג האונס הזה. שבט בנימין שכמעט נכחד לאחר מעשה פילגש בגבעה ומלחמת האחים הנוראה שבאה בעקבותיו. הפילגש שהוצאה על ידי האיש משבט לוי אל בני העיר מבקשי נפשו ואמר קחו אותה ותאנסו אותה ואותי תעזבו. ובבוקר בעודה על מפתן הדלת וכשהיא עודנה חיה ומפרפרת אחרי שנאנסה ועונתה כל הלילה (ומאחר שבשום מקום בשופטים פרק יט לא כתוב שמתה אני נוטה להניח שעדיין הייתה בחיים) הוא מבתר את גופה ושולח את איבריה המדממים לכל שבטי ישראל האחרים, שנקבצו ובאו בזעם גדול וטבחו בשבט בנימין. ולא חדלו עד שנותרו בחיים רק כשש מאות גברים מהשבט. ואסרו על בני ישראל לתת את בנותיהם לבני שבט בנימין.

3. אחר כך התחרטו ומצאו פתרון נחמד בני בנימין יצאו לכרמים בטו באב כמו שכתוב בספר שופטים כא:

וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה חַג יְהוָה בְּשָׁלוֹ מִיָּמִים יָמִימָה, אֲשֶׁר מִצְפּוֹנָה לְבֵית אֵל מִזְרְחָה הַשָּׁמֶשׁ לְמַסְלָה הָעֶלְיָה מִבֵּית אֵל שְׁכֵמָה וּמִנֶּגֶב לְלִבְנוֹהָ. וַיֵּצֵאוּ (וַיֵּצֵאוּ) אֶת בְּנֵי בְנֵימִן לֵאמֹר: לָכוּ וְאַרְבַּתְּם בְּכַרְמִים. כֹּא וְרֵאִיתֶם וְהִנֵּה אִם יֵצְאוּ בָנוֹת שִׁילּוֹ לְחוּל בְּמַחְלוֹת, וַיִּצְאֶתֶם מִן הַכְּרָמִים וַחֲטַפְתֶּם לָכֶם אִישׁ אִשְׁתּוֹ מִבָּנוֹת שִׁילּוֹ וְהִלַּכְתֶּם אַרְץ בְּנֵימִן.

4. "אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ירושלם יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו. כל הכלים טעונים טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים, ומה היו אומרות: בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה. (משנה מסכת תענית ד)

נו טוב. תחטוף לך אישה,
אל תתן עיניך בנוי
תן עיניך במשפחה.
כן, כן, איזה יופי
של חג אהבה.

5. ומה היום מה

לא היו ימים טובים לישראל
 כחמשה עשר באב ויום הכפורים
 שבהם בנות ירושלים יוצאות
 בכלי לבן שאולין שלא לביש
 את מי שאין לו
 ומה היום מה, לאן יצאו אלה
 שאין להן כלי לבן שאולין
 ומה מחירו בשוק החפשי של בגד לבן שאול,
 והבושה שוב אינה מסתירה פניה,
 ואיך תצאנה הבנות לכרמים
 בבגדים שאולין ולמי כבר אכפת
 שיתביש לכל הרוחות מי שאין לו בגדים שאולין

ומה היום מה לאן כבר יצאו הבחורים
 לחפש את הבנות שאין להן כלי לבן שאולין,
 שידין אינה משגת לשאול, ושניו של בחור
 כשניו של עובד זר כי אין ארוחות חנם
 רק השנאה היא בחנם והאלימות
 והלבנת הפנים והעבודה הזרה

לא היו ימים טובים לישראל
 כחמשה עשר באב ויום הכפורים
 שבהם בנות ירושלים יוצאות
 בכלי לבן שאולין שלא לביש
 את מי שאין לו

השבעתי אתכן בנות ירושלים
 אם תמצאו את דודי מה תגידו לו
 שאין לי בגדי לבן שאולין
 שידי ריקות מפרנסה
 שאני עובדת ולא גומרת את החדש
 שהחדש גומר אותי
 שהשליכו אותי לרחוב

ולמי היום יש בכלל חשק לצאת לכרמים בבגדי לבן
 כאשר בני אדם קורסים תחת עמס המסים
 שאין עבודה, שאין כסף ואנשים נזרקים לרחוב
 ככלי מביש, ריק, רמוס ומשפל, שאין בו חפץ עוד
 והאהבה האהבה מתה כבר מזמן בהוצאה לפעל.

6. ומי שעדיין חפץ לצאת ולחגוג את כל שפיכות הדמים וביזוי צלם האדם שיהיה
 לי בריא ושיבושם לו. ואם זאת אהבה אז שדה דמים היה שם קודם ועכשיו הוא שדה
 פרגים.

מדוע פעלנו לסגירת בית הספר

לטיסה במנחת מחניים? / ארז מירב

עשרות פניות התקבלו אצלנו בנוגע לרעש שמייצר בית הספר לטיסה בחודשיים האחרונים. כמעט אין יום בו עשרות טיסות של חניכים עוברות מעל ראשינו. עם זאת, חשוב לציין שלצד השבחים על הפעילות נגד בית הספר לטיסה, שמעתי גם קולות אחרים בעד בית הספר, בעד פיתוח האיזור, ובעד מקומות העבודה שמציע המיזם.

חשבתי שהגיע הזמן לשתף אתכם במכלול השיקולים שגרמו לנו לפעול כנגד בית הספר לטיסה. בגדול- נמצא כי השימוש במנחת אינו חוקי ולכן פעלנו. לצורך העניין, היינו נאבקים בכל גורם רעש שאינו חוקי, גם אם היה מביא הרבה יותר פרנסה מהמשרות הבודדות שמציעה חברת CAA.

מה זה אומר שהפעילות היא לא חוקית? תדמיינו שהקיבוץ בונה קניון מסחרי באבוקדו, שמכניס הרבה כסף, הרבה משרות, וגם יוצר לא מעט רעש לתושבי השכונות הסמוכות. ואז מסתבר שהבניה היתה לא חוקית כי הקיבוץ בנה את זה בלי תב"ע בתוקף.

איך הכל התחיל?

מנחת מחניים פועל שנים רבות כשדה תעופה לטיסות נוסעים וטיסות צבאיות. עם זאת, הסתבר לנו שהוא עשה את זה ללא תכנית מתאר (תב"ע), ללא נספחים סביבתיים וללא נספחים אקוסטיים שיכולים לתת סעד לתושבי הישובים הסמוכים. הדבר בניגוד גמור לחוק.

בשנת 2000 נקבע בתמ"א 15 (שמסדירה פעילות תעופתית בארץ), כי תוך 3 שנים תוסדר הפעילות במחניים ע"י תב"ע שתיקרא "תכנית מתאר לתשתיות לאומיות" (תת"ל) ושתכיל הגנות אקוסטיות וסביבתיות לתושבי האיזור.

בשנת 2011, בהעדר התקדמות בתת"ל, עתרו תושבי מחניים לבג"צ (בג"צ 177/10) בבקשה לסעד אקוסטי מיידי. הם לא ביקשו להפסיק את הפעילות אלא רק לקבל מרשות שדות התעופה (רש"ת) את מה שממילא היתה צריכה לתת אילו אישרה תכנית מתאר: החלפה של זגוגיות והתקנה של מזגנים, כמו בכל מקום בו ביצעה תכנית כזו בעבר.

רש"ת בתגובתה, ציינה כי היא שכרה משרד אדריכלים לצורך הגשת תכנית המתאר ש"תוגש לשולחנה של הוועדה המחוזית תוך שנתיים". כמו כן ציינה כי "...דרישת העותרים להסדרה מיידיית של מיגון אקוסטי בקיבוץ מחניים מקדימה את זמנה, שכן ייתכן שלאחר השלמת ההליך התכנוני, יתברר שהדבר כלל לא יידרש, נוכח ירידת היקף הפעילות בשדה"

בית המשפט קבע כי השימוש בשדה בלי תב"ע מעורר שאלות קשות, ושהתנהלות המדינה עד כה היתה מחפירה. עם זאת הוא קבע שעקב הצהרות רש"ת הסעד כנראה קרב ובא בצורה מסודרת ואין צורך בהתערבות שלו כרגע.

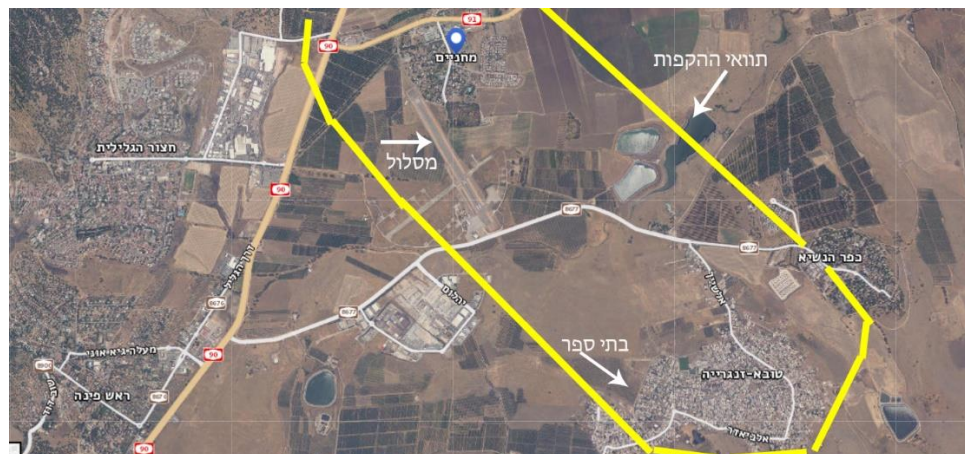
השנתיים האלה חלפו בנעימים. תשע שנים אחר כך, תכנית המתאר עדיין לא אושרה וסעד ליושבים המקיפים את המנחת אין. מצד שני, הפעילות בשדה אכן ירדה והתושבים שמרו על סטטוס קוו משפטי.

הפרת הסטאטוס קוו:

והנה, באמצע יוני 20', מחליטה רש"ת להפר את הסטאטוס קוו: היא השכירה את מנחת מחניים לבית ספר לטיסה הפרטי לטיסה CAA. הגדילה לעשות רש"ת והשכירה גם חלק גדול מהטרמינל עצמו לחברה. התוצאה: **מזה חודש וחצי עשרות טיסות ביום של פרחי טיס ממריאות, וחולפות במסלולי הקפה מעגליים בדיוק מעל הישובים המקיפים את המנחת.**

הטיסות שמתחילות מוקדם בבוקר הן מטרד חמור לאלפי תושבי המרחב הכפרי השקט (גובה הטיסה נקבע ע"פ התקנות לכ-250 300 מ' בלבד מעל בתי הישובים -2000 רגל מעל פני הים). הרעש בלתי נסבל, ביחוד בתוך השקט הגלילי.

סובלים במיוחד תושבי מחניים וטובא זנגריה: במחניים המסלול מסתיים כמה עשרות מ' מבתי התושבים, ובטובא זנגריה קיימים 2 בתי ספר –יסודי ותיכוני בדיוק מתחת ל"משפך הנחיתה וההמראה". מעבר לבעיית הבטיחות, הרעש החריג של בית הספר לטיסה לא יאפשר לימודים תקינים בבתי הספר.

נסיון הסדרה מאוחר של רש"ת:

האם ייתכן שלרשות שדות התעופה סמכות להשכיר את המנחת לבית ספר לטיסה ללא תב"ע בתוקף? התשובה היא שלילית. לכן, רש"ת עצמה מנסה לקדם כיום, באיחור של 40 שנה, תכנית מתאר שתקבע לדורות הבאים שהשימוש של בית ספר הוא חוקי.

ברור שעד שלא תאושר תכנית כזו, כמובן שאסור השימוש.

ואכן, רש"ת שוקדת על הכנת תב"ע שנקראת תת"ל 75. המאבק שלנו בתב"ע הזו לא יהיה נגד השימוש לטיסות נוסעים, או צבא החיוניות לאיזור, **אלא רק כנגד השימוש האינטנסיבי המוצע בתכנית הזו לטובת בית ספר לטיסה.**

ישנן כמה נקודות שיסייעו למאבק:

- בית ספר לטיסה, בהקפות הרבות של החניכים סביב השדה וההמראות והנחיתות הרבות, יוצר שימוש מאוד אינטנסיבי וזר לסביבה הכפרית השקטה שסביב המנחת כך שעצם הבקשה שלו אינה עומדת במבחן הסבירות.

- ההזנחה התכנונית לאורך השנים גרמה לכך שהמסלול מסתיים כמה עשרות מ' מבתי התושבים במחניים, ובטובא זנגריה קיימים 2 בתי ספר – יסודי ותיכוני בדיוק מתחת ל"משפך הנחיתה וההמראה". מעבר לבעיית הבטיחות של פרחי טיס ללא נסיון שמנסים לתמרן, הרעש החריג של בית הספר לטיסה לא יאפשר לימודים תקינים בבתי הספר.
- על מנת להצדיק את השימוש, רש"ת פשוט בחרה להטעות: תכנית מתאר מנסה לקבוע ש"ניתן יהיה להמשיך עם השימוש הקיים של בית הספר לטיסה". **השימוש ה"קיים" הוא בעצם חדש ולא חוקי**: מעולם לא נעשה שימוש במקרקעין לטובת בית ספר לטיסה. היסטורית, גם מעולם לא היה שימוש במסלולים עצמם באופן כל כך אינטנסיבי ע"י מדריכי טיס, למעט נחיתות ספורדיות, בעיקר של מדריכים שעובדים משדה התעופה בהרצליה.

הרצחת וגם ירשת? כלומר- תחילה אתה עובר על החוק, ומשכיר את המנחת לבית ספר פרטי לטיסה, ואז אתה נתלה בשימוש הזה כהצדקה להכנסתו לתוך תכנית המתאר.

- כרגולטור של השדה, רש"ת מחוייבת להכין נספח אקוסטי באופן שיאזן בין צרכיה הכספיים של רש"ת כחברה עם שורת רווח לבין הנזקים האקוסטיים והסביבתיים שעלולים להיגרם כתוצאה משימוש אינטנסיבי כל כך בשדה של בי"ס לטיסה. לצורך הכנת הנספח, נבחרה (כנראה ללא מכרז) חברת "אקו".
- בדיקה בפורטפוליו של החברה, מעלה שאלות קשות לגבי חשש לניגוד אינטרסים מובנה: מסתבר שמזה 42 שנה החברה מייצעת בשכר, באופן שוטף לרש"ת. עושה רושם שרש"ת היא אחד מעמודי התווך הכלכליים עליהם נסמך שולחנה של החברה. במצב זה ברור שקיים חשש מובנה שמי שאוכל משולחנה של רש"ת 40 שנה לא ילך נגדה. האם נכון שמי שאמור להגן על הציבור יהיה תלוי כלכלית בגורם שמבקש להפוך את הגליל לאיזור שורץ מטוסים קלים?

למה עבר לכאן בית הספר הזה מלכתכילה?

בניגוד למשכנו במחניים, משכנו הקודם של בית הספר בשדה התעופה רמון (סמוך לאילת) היה חוקי למהדרין: קיימת שם תכנית מתאר שמאפשרת קיומו של בית ספר לטיסה וניתנו הגנות אקוסטיות מתאימות לתושבי הסביבה. אולם, סבבי המטוסים מעל ראשי תושבי באר אורה הוביל אותם למאבק ציבורי עיקש שבסופו רש"ת יצאה בהודעה לתקשורת בינואר האחרון:

"בימים אלו ממש עוזבת האקדמיה לטיס את השדה ברמון ועוברת למרכז כך שהרעש ייפסק כבר בקרוב". בפועל, רש"ת בחרה להעביר את המפגע צפונה למנחת שאינו מוסדר כלל, אולי מתוך תחושה שתושבי הצפון הם יותר Noise Friendly ואינם זקוקים להגנות שבתכנית מתאר.

בכך, הפרה לכאורה רש"ת את האיזון הדרוש בין חובתה כרגולטורית של שדה"ת מחניים למנוע רעש מתושבי הסביבה, ובין חובותיה עקב הצהרותיה בבג"ץ כי "הפעילות צפויה

לרדת", לבין רצונה לאזן את התקציב החסר של שדה"ת מחניים עקב מיעוט הטיסות המסחריות הפועלות בו.

אבל מסתבר שזה לא כל הסיפור:

הסיבה להעברתו של ביה"ס כנראה לא היתה קשורה כלל למאבק הרעש של תושבי באר אורה: גל סער ואני נפגשנו עם מנכ"ל CAA יוחנן שמר בנסיון להבין מדוע עבר ביה"ס לגליל. הופתענו מהתשובה: המנכ"ל סיפר לנו שבשל תנאי שכר מסויימים, בוחני רת"א (רשות התעופה האזרחית) סירבו להגיע עד שד"ת רמון על מנת לבחון את החניכים. בשלב מסויים בית הספר אפילו הציע לבוחנים להטיס אותם לרמון על חשבונם, אולם הבוחנים סירבו. יש לזכור שלבוחנים יש וועד עובדים מהחזקים במדינה, הקשור ישירות לוועדים הכוחניים של רשות שדות התעופה, הרכבות והנמלים.

התוצאה היתה שהחניכים נאלצו להיבחן במקומות אחרים בארץ. יש להעריך שתוצאות מבחני ה"הקפות" היו פחות טובות במנחת זר, אותו החניכים פחות מכירים, וברור שהאינטרס של בית הספר הוא לאמן את החניכים במקום בו הם גם יבחנו. כל חניך שנכשל מהווה נזק כלכלי לחברה, משום שהיא גובה שכר לימוד קבוע, לא תלוי-תוצאה. [בכתבה](#) [הבאה](#) מסופר גם שהעברת הפעילות צפונה תוזיל את האגרות הנדרשות מבית הספר.

מבירור שנערך עם מובילי המאבק בבאר אורה, עולה שבאמתחתה של רש"ת תיעוד לתלונות רבות של רעש ובטיחות כמעט בכל מקום בו התירה שימוש של שדה תעופה כ"בית ספר לטיסה". לדוגמא, בשדה התעופה הרצליה (גם שם ללא תכנית מתאר, אגב). למרות פניות שלי ע"פ חוק חופש המידע, רש"ת טרם העבירה את הנתונים המדוייקים.

יותר מזה: ע"פ מובילי המאבק בדרום רש"ת היתה מודעת ספציפית לתלונות שהוגשו נגד חברת CAA בעת השימוש במנחת רמון, **בטרם החברה ביקשה לשכור את מנחת מחניים.**

צו סגירה לבית הספר, והאם נעברה עבירה פלילית?

ובינתיים, בעקבות פניות שלנו למועצה האיזורית גליל עליון ולוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל עליון, הסתבר שהפיכתם של המבנים, המסלולים והמתקנים לשימוש פרטי של בית הספר לטיסה נוגד את הוראות היתרי הבניה שהוצאו עם השנים, אשר הגבילו את השימוש של הנ"ל כ"מבנה ציבורי", אשר אינו מאפשר פעילות פרטית.

תיקון 116 לחוק התכנון והבניה, קובע שאם תאגיד מבצע עבירת בניה, הדבר חמור כפליים מעבירה של אדם פרטי. זה נובע בשל הצורך להגן על האזרחים מפני תאגידיים תאוותנים. לכן, סעיף 253 מגדיר שימוש בניגוד להיתר שנעשה ע"י תאגיד **כנסיבות מחמירות** בביצוע העבירה הפלילית.

משכך, הוועדה המקומית הוציאה צו המורה למנהל שדה התעופה מחניים לפנות את חברת CAA מהטרמינל בתוך 15 יום ולהפסיק את השימוש הפרטי שהיא עושה במתקנים ובמסלולים.

במישור הפלילי, העדויות מעלות כמובן את השאלה הם ייתכן **שנושאי משרה בתאגיד** **רש"ת ידעו לכאורה היטב על ביצוע העבירה** כפי שתיקון 116, סעיף 254 (א', ב') קובע: "

חזקה היא כי נושא משרה בתאגיד הפר חובתו לפי סעיף קטן (א), אלא אם כן הוכיח כי עשה כל שניתן כדי למלא את חובתו".

לפני שרש"ת חתמה על החוזה להשכרת שדה התעופה, היה עליה לעיין בהיתרי הבניה שבידה ולראות אם השימוש החדש אינו נוגד אותם. עם זאת, במכתב ששלח אלי מנהל התחום המסחרי ברש"ת אופיר קליין, מסתבר שהחוזה פשוט נחתם, כנראה ללא בדיקה, ואולי חמור מכך- מתוך ידיעה.

לכאורה, מדובר בעבירה פלילית ע"פ תיקון 116 לחוק, המאפשרת להעמיד נושא משרה לדין. ייתכן מאוד שבמקרה הזה הדרגים הגבוהים ביותר ידעו על העבירה.

מה חלקו של בי"ס CAA בסאגה?

האם בית הספר ידע שהוא נכנס למקום שאינו מוסדר תכנונית? האם ידע שרש"ת אינה מעניקה סעד אקוסטי לתושבים?

בדיקה מעלה כי הדירקטור הבכיר בחברת CAA, קובי מור, שימש כמנכ"ל רשות שדות התעופה עד 2012.

כלומר, בעת שעמד בראש רש"ת, הוא ידע היטב שטרם יצאה תכנית מתאר לשדה התעופה (בג"צ מחניים היה בשנת 2011). הוא גם היה מודע היטב להצהרת המדינה כי "בתוך שנתיים תצא תכנית מתאר" שלא קוימה. הוא גם היה מודע היטב להצהרת המדינה כי "הפעילות צפויה לרדת". ובכל זאת, בתפקידו כדירקטור בחברת CAA, אישר את מעבר הפעילות שלה לגליל.

חברת CAA גובה כ-280,000 ₪ מכל תלמיד, וע"פ פרסומיה יש לה כעת כ-60 תלמידים והיד נטויה. ע"פ מנכ"ל החברה מסתבר שיש לחברה כחמישה מטוסים וכדי למצות את הרווח על 4 מהם להיות באוויר כל העת. בנוסף לקובי מור, שולטים בחברת CAA דן חלוץ ומנכ"ל קבוצת הדקה ה-90 צביקה מושקוביץ.

היו פרסומים כאילו ההקפות יהיו רק חודש בשנה. זה לא נכון. ראשית, כבר כמעט חודשיים שהרעש לא מפסיק. שנית- המנכ"ל סיפר לנו שבכוונתו לפתוח כמה שיותר קורסים, וכל קורס זקוק לחודשיים של הקפות. הקורסים יתקיימו בחפיפה כל שצפוי שמרבית השנה יהיו הקפות.

לסיכום:

זהו מקרה קלאסי בו הרשות שאמורה להיות הרגולטור שמגן על התושבים בפני שימושים לא חוקיים בשדה התעופה, פשוט יוצרת שימוש כזה בעצמה. כנראה שהחוזה השמן מול חברת CAA הרבה יותר חשוב לרש"ת משמירה על שלטון החוק, או סיוע לתושבים. כמובן שבכוונתנו להתנגד לשימוש הלא חוקי, ולהתנגד לתכנית המתאר שמבקשת "להלבין" אותו. גייסנו לכך את המועצה האיזורית גליל עליון ואת הנהלות מחניים, טובא זנגריה, ומשמר הירדן. נמשיך לעדכן.

ימי הולדת 7-13.8

7.8 פטרה כץ	10.8 קרול שרק
ניר אשחר	נחמן כץ
ליבי וגנר	שחק מלינה
8.8 עלמא אזרן	11.8 אריאל וולפסון
9.8 שלומי מור	12.8 קולין פרימוסט
נויה יודאיקין	דני פרידלנדר
מאיה הלפר	אלון מדר סגל
	13.8 טוטסי עמר
	גילה עמית דוארי
	דניאל כץ

לאהוב מישהו פירושו להכיר אותו היטב
ולאהוב אותו למרות זאת

ויקטור הוגו

משולחן העורכת

האהבה הרבה פנים לה... מה זאת אהבה? (משחק מחבואים)

מספרים שפעם, לפני הרבה מאוד שנים, נפגשו במקום כלשהו על פני האדמה כל הרגשות והתכונות של בני האדם.

כשהשעמום פיהק, בפעם המי יודע כמה, השיגעון הציע לכולם: **בואו נשחק מחבואים!"**

הספקנות הרימה גבה והסקרנות, שלא ידעה להתאפק, שאלה: **מחבואים? איך משחקים את המשחק הזה? "**זה משחק "הסביר השיגעון", **בו אני מכסה את פני ומתחיל לספור מאחד עד מיליון ואתם מסתתרים. כשאני אגמור את הספירה, אני יוצא לחפש את כולכם במקומות המסתור שלכם."**

ההתלהבות רקדה עם האופוריה, השמחה קפצה כל כך הרבה ששכנעה לגמרי את הספק וגם את האדישות, שמעולם לא נהגה להתעניין בשום דבר, אבל לא כולם רצו להשתתף.

האמת העדיפה שלא להסתתר, בשביל מה? במילא תמיד מוצאים אותה בסוף. הגאווה אמרה שמדובר על משחק מטופש ביותר, אבל מה שהפריע לה באמת הוא שהרעיון לא היה שלה, והפחד החליט שלא לסכן כלום.

"אחת, שתיים, שלוש "...התחיל לספור השיגעון.

הראשונה שהסתתרה הייתה העצלנות, מתחת לאבן הראשונה שמצאה בדרכה. האמונה עלתה לשמיים והקנאה הסתתרה מאחורי צל ההצלחה, אשר במאמצים ענקיים מצאה מקום בצמרת של העץ הכי גבוה. הנדיבות כמעט שלא יכלה להסתתר, כי כל מקום שמצאה היה נפלא בשביל אחד החברים שלה. אגם צלול? אידיאלי בשביל היופי, חור בגזע העץ? מושלם בשביל הצניעות, מאחורי כנפי הפרפר? הכי טוב בשביל החושניות, מה עם משב הרוח? יוצא מן הכלל

בשביל החופש. כך הנדיבות מצאה מקום צנוע אבל מתאים לה בקרן שמש קטנה.

האגו, לעומתה, מצא מקום מצוין מלכתחילה, גדול, מאוורר, נוח, אבל אך ורק בשביל עצמו בלבד. השקר הסתתר בעומק הים (אבל האמת היא שהוא הסתתר מאחורי הקשת), התשווקה והחשק הלכו למרכז הר הגעש והשכחה פשוט שכחה איפה הסתתרה.

"מיליון"! הכריז השיגעון והחל בחיפושיו.

הראשונה שמצא הייתה העצלנות, רק שלושה צעדים ממנו מתחת לאבן. אחר כך שמע את האמונה מדברת עם אחד המלאכים בשמיים ומיד מצא אותה, את התשווקה והחשק שמע מרעידים את הרי הגעש.

ברגע שהיא ראתה שהשיגעון מצליח במשחק, הופיעה לה הקנאה, וכך השיגעון מצא גם את ההצלחה. את האנוכיות לא היה צורך לחפש, היא בעצמה ולבדה יצאה ממחבואה, שהיה קן דבורים.

מרוב שחיפש, השיגעון הרגיש צמא, וכך הגיע לאגם ושם מצא את היופי. עם הספק היה קלי קלות, כי מצא אותו יושב על הגדר בלי להחליט עדיין באיזה מקום להסתתר. כך מצא אחד אחד את כולם, את הכשרון בין הפרחים הצומחים, את החרדה במערה חשוכה, את השקר מאחורי הקשת ואפילו את השכחה שכבר שכחה ששיחקה מחבואים.

רק האהבה לא הופיעה בשום מקום. השיגעון חיפש מאחורי כל עץ, מתחת לכל אבן ובפסגות ההרים. כשעמד להיכנע, הבחין בשיח ורדים והתחיל להזיז את הענפים. לפתע פתאום נשמעה צעקה איומה, קוצי הורדים פצעו את האהבה בעיניים... השיגעון לא ידע מה לעשות כדי להתנצל. בכה, התחנן, ביקש סליחה ואפילו הבטיח לאהבה להיות המלווה הצמוד שלה.

וכך מאז אותם ימים בהם שיחקו מחבואים, האהבה היא עיוורת והשיגעון מלווה אותה באשר תלך.

